

Ἴδου κι' ἓνα διάλογο
 με Τζέντλεμαν και ἄλογο.

Ζ.—Σὲ θέλω τῆ φορὰ αὐτὴ μὴ μ' ἐντροπιάσῃς πάλι,
 και sarristi φωνάζουσε και Ἕλληνας και γάλλοι!
 Ξέρεις, χρυσέ μου Ἐλελεῦ, ἂν υἱίνης πάλι πίσω,
 δὲν εἶναι διόλου δύσκολο και νὰ αυτοκτονήσω!
 Για τοὺς Ρωμηοὺς τὰ εἶπαμε ἓνα λεπτό δὲν δίνω,
 ὅμως οἱ ξένοι τί θὰ ποῦν, ἂν τελευταῖος μείνω;

Ελ.—Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀφεντικό, σὰν τί καταλαβαίνεις
 σὲ κάθε τέτοια ἐποχὴ εἶται νὰ μὲ πεθαίνης;
 Δὲν εἶς 'σὺ ποῦ μουλεγεσ, νομίζω, τῆς προάλαις
 πῶς ἀπὸ τέτοιαις οἱ Ρωμηοὶ δὲν νοιώθουσε καββάλαις,
 κι' ἂν θὰ κατέθουσε αὐριο 'στὸ Φάληρο καμπόσοι
 ἢ κοροϊδία, mon ami, θὰ πάρῃ και θὰ δώσῃ;
 Γιατί αὐτὸ τὸ πρόστυγο καθὼς τὸ λές, ἀσκέρι
 τί εἶμ' ἐγὼ και τ' εἶσαι σὺ πολὺ καλά τὸ ξέρει,
 και νοιώθει ἀπ' τῆ φάτσα μου κι' ἀπ' τῆ 'δική σου φάτσα
 πῶς καταγόμεθα κι' οἱ δὲ ἀπὸ σπουδαία φάτσα.
 πῶς εἶμαστε φιλέλληνας Ἐγγλέζοι, Ρῶσοι, Γάλλοι.
 μὰ πῶς δὲν εἶμαστε ρωμηοὶ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει.
 Ἡ γλώσσα σου, τὰ δόντια μου, τὸ τζόκε ὕ ἀκόμα
 φωνάζουσε ὅτι τρέγουσε, mon cher, σὲ ξένο γῶμα.

Τζ.—Parol d'honneur, mon Ἐλελεῦ, δὲν μὲ καταλαμβάνεις,
 κι' ἂν δὲν μὲ νοιώθῃς βέβαια ἐπίτηδες τὸ κάνεις.
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα, mon cheri ἂν ρίξῃς ἓνα μάτι
 ἀπὸ τὸν πρόστυγο λαὸ και ἔως 'στὸ Παλάτι,
 δὲν εἶνε διόλου δύσκολο, mon Compagnon, νὰ κινήσῃς
 πῶς δὲν ἀφήσαμε ἐδῶ αὐτ' ἴγνος ρωμηοσύνης.
 Κι' ἀφοῦ εἰς τὸ τραπέζι μας φραντζέζικα μιλοῦμε,
 κι' ἀφοῦ μὲ τῆς γυναῖκες μας αὐστριακὰ συζοῦμε,
 και τὰ παιδιὰ μας, ἀγγλικὰ ἀκούνε νόκτα 'μέρα
 και μερικὰ δὲν ξέρουσε ποῖον ἔχουσε πατέρα,
 κι' ἀφοῦ Κινέζους πέρνουσε δασκάλους και δασκάλαις,
 κι' ἀφοῦ μπεζίκια παίζουσε και μπακαρὰ 'στῆς σάλαις,
 κι' ἀφοῦ πασιτίδες de plaisir γίνεται κάθε ὥρα
 και ἡ κυρία δέγονται ἀπ' ὅποιον τύχη δῶρα,
 και ὅλοι κρόκετ παίζουσε και ὅλοι κἄτι πιάνουσε,
 τάχα τὰ ἱπποδρόμια ἐντύπωσι σου κάνουσε;
 Comme il est bête, mon Ἐλελεῦ, νὰ μὴν καταλαβαίνῃ
 πῶς ἀπὸ τὸ ρωμαϊκο τίποτε πρὶά δὲν μένει.

Ελ.—C' est très bien dit ἀφεντικό, μὰ θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς
 γιατί μοῦ εἶπες 'στὴν ἀρχὴ πῶς θὲ ν' αυτοκτονήσῃς,
 ἂν τύχῃ τούτῃ τῆ φορὰ και πάλι δὲν κερδίσω;

Τζ.—Πολλὰ ζητᾷς, ὅμως κι' αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.
 Μάθε λοιπὸν πῶς ἔχασα προχθὲς ἐννιά πασιτίδες
 κι' ἔχω σὲ 'σένα μοναχὰ ὄλαις μου τῆς ἐλπίδες.

Ελ.—Μὰ 'στῆς χασούραις σου αὐταῖς τί ἔχω γὼ νὰ κάμω!
 Ἐξηγήσῃ μοῦ πῶς 'μπορῶ, mon Dieu, νὰ σὲ συνδράμω.

Τζ.—Oh sarristi νὰ ἦσαι βέτο, νὰ μὴν 'μπορεῖς νὰ νοιώσῃς
 πῶς αὐριο 'στὸ πόδι σου θὰ ἦναι νὰ μὲ σώσῃς.
 Μάθε λοιπὸν πῶς ἔχασα προχθὲς 'στὴ Λέσχη πάλι
 τὰ γάντια, τὸ ρολοῖ μου, και ἓνα ματογρᾶλι,
 και ὅταν ἄλλο τίποτε δὲν εἶχα γιὰ νὰ χάσω,
 τότε και σένα ἐπαιζα. mon cher ami 'στὸν ἄσσο!

Ελ.—Λοιπὸν;

Τζ.—Λοιπὸν μὴ μοῦ ζητᾷς και ἄλλας ἐξηγήσεις,
 κι' ἔχε 'στὸ νοῦ σου μοναχὰ πῶς πρέπει νὰ κερδίσῃς!
 Ξέρε πῶς 'στοιχημάτισα ὄλα μου τὰ χαμένα
 κι' ἂν μείνῃς πίσω, quel malheur 'σὲ 'σένα και 'σὲ 'μένα!

Ελ.—Πές μοῦ λοιπὸν, ἀφεντικό, πές μοῦ το νῆτα σκέτα
 ἢ κούρσαις μας πῶς μοιάζουσε τῆς Λέσχης τῆ ρολέτα.

Τζ.—Eh bien, δὲν τὸ κατάλαβες πῶς τῆς ἱπποδρομιαῖς
 ἐμεῖς τῆς φέραμε ἐδῶ γιὰ χρηματολογιαῖς,
 πῶς τὸ χρηματιστήριο, τῆ Λέσχη, τὸ μπεζίκι,
 τῆς μετογαῖς, τὸν μπακαρὰ και τὸ μεσιτηλίκι,
 τὸ παίξιμο εἰς τ' ἀνοικτὰ τὸ σούφρωμα μὲ τρόπο,
 ὄλα ἐμεῖς τὰ φέραμε σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο;
 Κι' αὐτὸς ὁ πρόστυγος λαὸς ὅσο κι' ἂν κοροϊδεύῃ,
 μάθε, χρυσέ μου Ἐλελεῦ, ὅτι γιὰ μᾶς δουλεύει.

Ελ.—Λοιπὸν;

Τζ.—Αὐτὰ σου τὸ λοιπὸν σοῦ εἶπα νὰ τ' ἀφήσῃς,
 κι' ἔχε τὸ νοῦ σου πάντοτε πῶς πρέπει νὰ κερδίσῃς.

Ελ.—Et si je perds:

Τζ.—Et si tu perds, τί νὰ τὰ λέμε πάλι;
 εὐθὺς un coup de pistolet θὰ μούσθῃ 'στὸ κεφάλι.